

**Fase
Negen**

Fase
Negen

Leo Sybrandy

Schrijver: Leo Sybrandy

Coverontwerp: Selpha Kuiperi & Jan Janse

ISBN: 9789402176216

© 2018 bovoaruba.com

Voor:
Yoko (Finn) & Joshua

Eerder verschenen:

Schizofrenie:

Tot vlak voor de sprong, dagboek van een schizofrene leraar

Jeugdboeken:

De magiër van Duivelstad

De zaal van de twee waarheden

Maribel en de kracht van de Tumi

Het Ziggy experiment

(Young adult) thrillers:

De waardering der herinnering

Fase zeven

Fase acht

Onderwijs:

Onderwijs effect

Actueel:

Thrills

Voorwoord:

In Fase Zeven werd 'de Egyptische Talisman' ontdekt en werd zijn invloed duidelijk in een woonwijk op Aruba.

Door een verandering aan het magische voorwerp, begin Fase Acht, bleek dat zijn effecten op geheel Aruba te merken waren. Het loopt uiteindelijk uit de hand tijdens een buurtfeest, waarbij Zakina de Talisman in handen krijgt en verdwijnt van Aruba.

In Fase Negen, dat onafhankelijk van Fase Zeven en Fase Acht te lezen is, zien we wat er vervolgens gebeurt met de Talisman en in welke bizarre wereld hij bepaalde personen trekt.

Ik wens u veel leesplezier,

Leo Sybrandy

Intro

Shane is niet zo blij. Hij weet het zelf niet, maar een ander zal de uitdrukking op zijn gezicht perfect interpreteren als 'die heeft geen geluk vandaag'.

Alweerniet... maar dat weet niemand... of...?

Vandaag is het de zoveelste keer dat het hem tegen zit. Hij heeft eerst anderhalf uur, gebruik makend van twee van de vierhonderdzestig aanwezige 'slot-machines', jacht gemaakt op een jackpot. Verloor vervolgens een aardig bedrag aan de roulettetafel en hier, nu, aan de 'blackjack-tafel' lijkt het patroon lineair door te lopen.

Het is vandaag 'Wild Wednesday'. Dat klinkt wel goed, maar dat is dan ook wel het enige.

Het Alhambra Casino, gelegen bij de Low Rise Hotels van Aruba en omringd door winkels en restaurants, bleek voor hem de beste plek voor zijn verslaving. Dat hij verslaafd is aan een aantal gokspelen... dat weet Shane dondersgoed en dat is oké, zolang zijn vrouw het maar niet in de gaten krijgt. Zijn werk bij Deloitte biedt hem genoeg mogelijkheden om zo nu en dan het Alhambra met een bezoek te vereren.

Zogenaamde vergaderingen, zakendiners, gasten uit het buitenland die hij moet escorteren... zijn vrouw heeft geen idee.

Het Alhambra is een stijlvol, pas gerenoveerd casino met een comfortabele sfeer, eerste klas service en 'free drinks'.

Het belangrijkste is echter dat hier vrijwel niemand komt die hij kent.

Alles is hier Engels, want vrijwel alle spelers zijn welvarende Amerikanen die logeren in de Divi-Hotels die vlakbij aan het strand zijn gelegen.

Terwijl de vrouwelijke 'dealer' de kaarten voor de volgende

ronde met vloeiende bewegingen uitdeelt, neemt hij een slok van zijn Amstel Bright. Hij maakt een inschatting van hoeveel geld hij tot dusverre heeft verspeeld. Hij weet nu ook hoeveel geld hij nog ongeveer op de bank heeft staan... en daar wordt hij niet vrolijker van.

Zijn vrouw zal ongetwijfeld de komende kerstvakantie naar haar familie in Colombia willen en daar zal ze zich gedragen als een vrouw die gewend is geld uit te geven. Ze is tenslotte getrouwd met iemand die aardig wat geld opstrijkt voor zijn werkzaamheden.

Een aas.

Dat ziet er goed uit. Hij verhoogt zijn inzet naar (omgerekend) vierhonderd dollar.

Het werd tijd voor een omslag.

Een zeven.

Shane slaakt een diepe zucht. Waarom nou net een zeven? Dat is een vervelende kaart. Dat maakt achttien... een rotgetal. Wel een kans om te winnen, maar evenveel kans om te verliezen.

Hij besluit niet te passen en als er een acht verschijnt weet hij dat hij flink in de problemen zit.

Abrupt staat hij op, draait zich om en kijkt recht in de diepliggende ogen van een forse man met een aardige bierbuik.

'Kan ik u even spreken?'

Shane heeft geen idee wie de man is, maar overdonderd loopt hij met de man naar een rustige plek nabij de handig aanwezige pinautomaat.

'Hebt u zin in een betaalde vakantie...'

Shane kijkt de man aan alsof hij gek is geworden. Leuk een

vakantie en nog wel betaald... maar hij kan niet zomaar weg.
...met een flinke bonus?’

De woorden dringen tot hem door.

Een betaalde vakantie met een bonus. Wat een vreemd voorstel. Wat wil die man van hem?

‘Wat verstaat u onder een flinke bonus?’

De man heeft zijn ogen nog steeds strak op hem gericht, alsof hij een inschatting aan het maken is en dat is natuurlijk ook zo.

‘Tweehonderdduizend’

Wow... dat zou niet slecht uitkomen.

‘Guldens of dollars?’

ZONDAG

Vertrek

Yoko

Gelukkig, vakantie!

Het afgelopen schooljaar was voor haar bepaald geen pretje. Ze was, zeker de laatste periode, regelmatig 'gebullied' op de Mavo. Het waren vooral bepaalde gasten uit de vierde klas die haar als een prooi waren gaan beschouwen.

Behalve Adrian, haar steun en toeverlaat, had niemand van haar klas (en ook geen leraar trouwens) oog voor haar gehad. Sommigen waren zelfs met die achterlijke pubers mee gaan doen.

Haar moeder was op hoge poten naar de school gestapt en had om een oplossing gevraagd. Zodoende was ze de laatste zes weken van het schooljaar alleen naar school gegaan om de toetsen te maken. De rest van de tijd had ze thuis doorgebracht.

Wat een oplossing!

Ze had pas geleden iets gelezen over het Fins schoolmodel. Professionele leraren die wisten wat ze deden, een prettige sfeer, minder tijd op school, minder huiswerk en goede resultaten.

Als dat zou kunnen?

Ze verwachtte echter niet dat haar moeder naar Finland wilde emigreren.

Yoko kijkt naar de lange rij waarin haar moeder rustig en zonder zich te ergeren staat te wachten. De tickets en paspoorten heeft ze paraat in haar linkerhand. Ze is nog lang niet aan de beurt dus Yoko hoeft nog niet met de twee kof-

fers naar haar toe.

Ja, ja... twee vrouwen met slechts twee koffers.

Het kan!

Ze moet even grijnzen om die gedachte. Behalve T-shirts, twee korte broeken en ondergoed heeft ze nauwelijks kleding meegenomen... oh ja nog een nette blouse voor bij het eten. De meeste plaats wordt ingenomen door haar schetsboek en tekenmaterialen en verder nog wat kleine spullen.

Haar moeder had haar bij zich geroepen de dag nadat die etterbakken van de vierde klas weer een leuk geintje hadden uitgehaald.

Nathan en Vincent hadden haar schooltas afgepakt, haar etui en agenda er uit gehaald en Nick had de tas vervolgens over hondenpoep uitgesmeerd. Later werden haar etui en agenda teruggevonden in het meisjestoilet.

‘Ik heb twee mogelijkheden voor de vakantie’, had haar moeder gezegd.

Naar Nederland waren ze vorig jaar al geweest, dus de keuze voor de tweede mogelijkheid, in de oktobervakantie, was gemakkelijk en Yoko vermoedde dat ze precies had gekozen wat haar moeder zelf ook wilde. Ook zij had als docent dramatische expressie op de Havo een pittig jaar achter de rug. Die was wel toe aan een portie ontspanning.

Zelf is ze niet iemand die gemakkelijk in een rol kan stappen en een ander personage kan neerzetten, iets wat haar moeder perfect kan. Die kan allerlei typetjes spelen, zowel vrouwelijke als mannelijke.

Haar interesse is meer gericht op andere kunstvormen. Ze houdt van tekenen, bijzondere bouwwerken, de fantastische

schilderijen van Escher of de geheimzinnige afbeeldingen van Salvador Dali.

Het bouwwerk dat ze even verderop door de ramen van de incheckruimte ziet liggen mag er ook wezen.

Het is gigantisch.

Niet de flats op het water, zoals ze gewend is te zien in de haven van Aruba, maar een drijvende wolkenkrabber.

De 'Pyramid of the Seas' is een van de grootste cruiseschepen op aarde... Achttien verdiepingen (nou ja, eigenlijk zeventien, want dek nummer dertien is er niet), driehonderdzeventig meter lang, zeventig meter breed en zevenenzeventig meter boven de waterspiegel.

Super!

Ze laat haar blik terugvallen op de rij. Haar moeder is een paar meter opgeschoven richting de veertien balies waar de passagiers worden ingecheckt. Het zullen wel vooral Amerikanen zijn die de trip met de Pyramid zullen maken. Dat lijkt logisch als een schip vanuit Miami aan een cruise begint. Ze kijkt of ze Amerikanen kan herkennen, maar dat is lastig.

Hoe herken je een Amerikaan?

Een groot deel van de mensen in de rij kijkt op een smartphone. Zowel jong als oud. Als er iets verslavend is... vreemd genoeg heeft ze dat zelf niet. Ze heeft de nieuwste iPhone, maar het is niet zo dat die haar leven bepaalt. Hij staat dan ook op 'silent'.

Yoko merkt dat ze toch wat ongeduldig begint te worden.

Ze wil naar het schip. Ze wil naar hun hut met een balkon, ze wil Central Park zien, het open theater, de winkeltjes, de klimmuur, de ijsbaan.

Thuis heeft ze al verschillende video's bekeken, maar dat is toch anders dan in het echt.

Ze is niet van plan om mee te doen aan de speciale activiteiten die er op een cruiseschip voor kinderen van haar leeftijd worden georganiseerd. Ze wil lekker haar gang kunnen gaan, niet gebonden aan tijden of dingen die ze helemaal niet wil doen.

Ze ziet trouwens niet veel personen van haar leeftijd in de rij staan, maar misschien is dat een vertekend beeld. Er zijn natuurlijk al passagiers aan boord en er zullen ook nog mensen later in de rijen aansluiten.

Yoko besluit naar haar moeder te gaan, haar gezelschap te houden bij het wachten.

Op het moment dat ze de eerst stappen met de rolkoffers zet, ziet ze in een flits iemand langs incheckbalie twaalf lopen. Even gaat er een rilling door haar heen en ze stopt met lopen, ziet alleen nog maar de achterkant van de persoon en ze hoopt dat ze het verkeerd heeft gezien.

Ze meende Joshua te herkennen. Die zit bij haar op school. In de vierde klas.

Het mysterie

Als Chris Godoy uit zijn patrijspoort (zijn kamer heeft er één) kijkt, kan hij net de passagiers zien die de incheckruimte verlaten en op weg zijn naar de beklede metalen loopplank om het schip te betreden.

Vrolijke gezichten vol verwachting.

Hij weet uit ervaring dat het vooruitzicht om het bijzondere schip te exploreren die vrolijkheid aanstuurt. Het bezichtigen van een cruiseschip is echter van korte duur. Al snel stap je als passagier over naar 'wat gaan we doen?' en 'de mogelijkheden in de eerste haven die wordt aangedaan'.

Dit is niet zijn eerste cruise, dus hij weet waar hij het over heeft.

Het is de derde keer dat Chris meevaart op 'Pyramid of the Seas' en dit keer moet het gebeuren.

De eerdere cruises op dit machtige schip waren ter voorbereiding. Nu moet hij kijken of zijn plan voldoet aan de eisen.

Niet te extreem, niet te ingewikkeld, niet te veeleisend. Maar wel prikkelend, uitdagend en bijzonder, zodat het een leuke herinnering aan de cruise vormt. Een herinnering die op geen enkel ander cruiseschip te verkrijgen is.

Hij had rekening te houden met een aantal verschillende facetten:

- a. De tijdsplanning
- b. Het onderwerp
- c. Personen en accommodaties die er een rol in spelen
- d. Stapsgewijze informatie die leidt naar de oplossing

- e. Een prijs voor de winnaar
- f. Reclame

Hij is er in zijn hoofd al een tijd mee bezig, heeft verschillende gesprekken met personeelsleden gevoerd, heeft verslag gedaan tegenover de persoon die zijn bijdrage moet beoordelen en rondgekeken naar speciale plekken. Verschillende scenario's zijn op papier gezet en nu moet het draaiboek dat hij heeft gekozen in praktijk worden gebracht.

Een verdwijning.

Eigenlijk hebben er maar twee mogelijkheden in zijn hersenpan rond gesudderd. De speurtocht naar een speciaal voorwerp of het onderzoek naar een opeens verdwenen persoon. Waarschijnlijk heeft het boek van Sebastian Fitzek, dat hij pas geleden las, de doorslag gegeven.

'Passagier 23' is de titel van dit boek, een thriller die het gegeven gebruikt dat er gemiddeld per jaar drieëntwintig mensen verdwijnen op cruiseschepen... verdwijningen die meestal als zelfmoord worden gecategoriseerd.

Mandy Flower gaat de komende dagen een uitdagende rol spelen, want vandaag al wordt ontdekt dat zij spoorloos is verdwenen op het schip en dit is natuurlijk groot nieuws.

Mandy is de 'shopping consultant' van de Pyramid of the Seas. Zij kan passagiers precies vertellen welke winkels in welke haven speciale aanbiedingen hebben of bijzondere producten verkopen.

Daarover bericht ze onder andere in de 'Pyramid Cruise Facts', het informatieblad dat de vakantiegangers dagelijks ontvangen.

Ze zit nu waarschijnlijk bij een kapster en een schoonheids-specialiste in een achterkamertje op dek vijf bij 'Vitaly Spa'. Sommige passagiers hebben haar als het goed is aan boord zien komen.

Met een paar toepasselijke veranderingen zal ze zich gewoon over het schip kunnen bewegen. Ze gaat zelfs vermomd achter de frontdesk staan, als vervangster van zichzelf, om passagiers te informeren.

Een leuke bijkomstigheid.

Hij is benieuwd of er meteen al scherpe geesten zijn die op zullen kijken van het feit dat een verdwijning op een cruiseschip wordt meegedeeld.

Normaal gesproken zal een 'cruiseline' dit absoluut in de doofpot proberen te stoppen. Een verdwijning op een cruiseschip vormt geen beste promotie.

Hij verwacht dat ook 'de massa' snel door zal krijgen dat er met de verdwijning van Mandy 'een addertje onder het gras zit', als men gevraagd wordt mee te helpen om de verdwenen persoon op te sporen.

Het is de bedoeling dat de passagiers stapje voor stapje meer over 'de raadselachtige verdwijning' te weten komen en er langzamerhand meer bij betrokken raken.

Zelf zal hij daar volkomen op gefocust zijn. A om te kijken welk effect zijn gestructureerde aanwijzingen hebben. B om zo snel mogelijk aanpassingen aan het 'mystery-program' te maken, als hij ziet dat dingen niet zo werken zoals hij verwacht of beter kunnen.

Best spannend eigenlijk.

Zijn werk op dit schip, zijn toekomst, hangt er vanaf.

Als Chris opnieuw een blik door zijn patrijspoort werpt, ziet hij een slanke dame met vrij kort zwart haar met daarin een bijzonder blauwgekleurd gedeelte. Vervolgens worden zijn ogen getroffen door een lichtflits, een weerspiegeling, en op hetzelfde moment schieten er een aantal vreselijke beelden in razend tempo door mijn hoofd.